CHƯƠNG 2341

Thành ý của Từ Trường Sinh

“Chuyện đan văn ấy mà, người hiểu thì tự hiểu!” Hỏa Dạ nói: “Nếu ngươi muốn trút giận thì giao nhược điểm ngươi đang nắm cho ta, ta giúp ngươi xử lý hắn!”

Hạ Nhân lắc đầu: “Không cần đâu!”

Ban đầu tên kia nói năng hơi khó nghe, nhưng chẳng qua cũng chỉ vì cầu tài mà thôi.

Hạ Nhân ta đâu có bụng dạ hẹp hòi đến vậy, được chứ.

“Đa tạ tiền bối... Hỏa Dạ tiền bối, ta đi trước đây!”

“Chúc mừng phu quân...” Thái Chân cười tít mắt nhìn Hạ Nhân, nói: “Ta biết ngay mà, chàng nhất định sẽ đứng đầu!”

“Đi thôi!” Hạ Nhân nói: “Về trước rồi hẵng nói!”

Tiếp theo, hắn phải chuẩn bị tinh luyện cho cửa ải thứ hai.

Về chuyện tinh luyện này, ừm... đến lúc đó tùy tiện nhường một chút là được.

Khống chế điểm số, chỉ cần lão tử nằm trong mười hạng đầu là được. Như vậy một mặt sẽ không quá nổi bật, mặt khác cũng coi như cho Đan Đế một lời giải thích.

Đợi sau khi cuộc so tài kết thúc, lão tử sẽ lặng lẽ rời đi, giấu kín thân mình cùng danh tiếng.

Trở về cửa tiệm, Hạ Nhân lại lén thả thần thức vào bên trong Hồng Mông Thiên Châu của mình để nhìn thử. Trịnh Hồng Lộc vẫn đang củng cố tu vi.

“Cố đại tỷ... ngươi qua đây...”

Hạ Nhân nằm trên ghế xếp, vẫy tay với Cố Bạch Bình ở cách đó không xa.

Cố Bạch Bình uốn éo mông đi tới, hỏi: “Công tử, có chuyện gì vậy?”

Hạ Nhân hỏi: “Dược tính của Uế Thổ Nhiễm Khiếu Đan trên người ngươi đã mất chưa?”

“Vẫn chưa!” Cố Bạch Bình lắc đầu, nói: “Còn lâu lắm... muốn giải trừ dược tính cần một vạn nguyên thời gian.”

“Bây giờ mới trôi qua khoảng ba nghìn năm trăm nguyên, muốn giải trừ thì vẫn còn hơn sáu nghìn nguyên nữa!”

Hạ Nhân nói: “Được rồi... Thần giới chẳng lẽ không có thuốc giải sao?”

“Không có!” Cố Bạch Bình lắc đầu: “Đây là điều được cả Thần giới công nhận!”

“Được rồi!” Hạ Nhân lại hỏi: “Chủ nhân trước đây của ngươi, cũng là thúc thúc trong tộc các ngươi... Sau này ngươi trở thành nô tỳ của ta, hình như ông ta vẫn chưa từng tìm ngươi nhỉ?”

“Ông ta muốn tìm cũng không tìm được!” Cố Bạch Bình nói: “Mất đi mối liên hệ của quy tắc chủ tớ, đương nhiên ông ta không biết ta đang ở đâu... Thần giới rộng lớn như vậy, muốn tìm cũng chẳng thể tìm được!”

“Bịch...” Nói đến đây, Cố Bạch Bình đột nhiên quỳ xuống trước mặt Hạ Nhân, nói: “Nô tỳ cầu xin công tử một chuyện!”

Cố Bạch Bình nói: “Sau này nếu gặp phải lão già kia, xin công tử thi triển thần thông, chém chết ông ta...”

“Nếu công tử chém chết lão già kia, nô tỳ nguyện lòng hầu hạ công tử thật tốt!”

Hạ Nhân nói: “Xem ra ông ta đã hành hạ ngươi không ít nhỉ!”

“Được rồi!” Hạ Nhân nói: “Ta đồng ý. Đợi đến khi nào ta có đủ năng lực, ta sẽ đích thân đến tận cửa, giúp ngươi làm thịt lão già đó!”

Hai người đang nói chuyện thì bên ngoài bỗng có một người bước vào.

Sắc mặt Từ Trường Sinh hơi tái, hắn nặn ra một nụ cười giả tạo, gật đầu với Hạ Nhân, nói: “Khụ khụ... đạo hữu khỏe...”

“Ừm!” Hạ Nhân phất tay, bảo Cố Bạch Bình lui ra.

Hắn đứng dậy, mời Từ Trường Sinh đến khu nghỉ ngơi của cửa tiệm. Hai người ngồi đối diện nhau qua một chiếc bàn nhỏ.

“Trường Sinh đạo hữu... chuyện năm đó thật ra... là ta...” Từ Trường Sinh cười khổ, vừa mở miệng.

Nhưng Hạ Nhân đã giơ tay ngắt lời: “Chuyện năm đó, trong lòng ngươi và ta đều hiểu rõ, cần gì phải nói ra để lúng túng thêm một lần?”

“Ngươi không lúng túng, ta còn thấy lúng túng thay cho ngươi!”

“Ta nể mặt sư tỷ Hỏa Dạ của ngươi, cho ngươi đến đây giải quyết nhân quả!”

“Ngươi cũng biết, muốn giết ngươi đối với ta chẳng qua chỉ là nhấc tay mà thôi!”

“Đừng nói là sư tỷ Thần Vương cảnh của ngươi, cho dù là vị Đại Thần Hoàng sư tôn của ngươi cũng không làm gì được ta!”

“Thứ như Thần Hoàng, chúng ta đâu phải chưa từng làm thịt!”

Hạ Nhân cười lạnh nhìn Từ Trường Sinh: “Hay là nói xem, ngươi muốn kết thúc đoạn nhân quả này thế nào?”

“Phù...” Từ Trường Sinh thở ra một hơi thật sâu, sau đó lấy từ trong ngực ra một chiếc bình sứ, nói: “Đây là thần đan ta đã hứa đưa cho đạo hữu lúc trước!”

Chiếc bình sứ được đưa đến trước mặt Hạ Nhân.

Hạ Nhân mở ra nhìn thử, bên trong có hai viên.

Cả hai đều là Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm!

“Ha ha...” Hạ Nhân cười khẽ, “ngươi biết lúc trước vì sao ta nói với ngươi phải giao hàng trong vòng một nguyên không?”

Hạ Nhân lại hỏi: “Sau đó ngươi thất hẹn, trong lòng ta tuy không vui, nhưng vẫn cho ngươi thêm thời gian!”

“Nhưng thời hạn đã đến, ngươi vẫn không giao hàng!”

“Bây giờ Đại Tỷ Đỉnh đã bắt đầu!”

“Nói một câu khó nghe, nếu ta muốn giành ngôi quán quân thì cũng đơn giản như lật bàn tay!”

“Ngươi cảm thấy hiện giờ ta còn cần Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm của ngươi sao?”

Hạ Nhân bốp một tiếng lại lấy ra một chiếc bình sứ, đặt lên bàn.

“Chiếc bình sứ này... ngươi nhận ra chứ?”

Từ Trường Sinh nhìn qua, nói: “Có... nhận ra. Đây là bình sứ dùng chung trong tông môn chúng ta!”

Hạ Nhân nói: “Ngươi thử hỏi xem bên trong có khí tức gì...”

Từ Trường Sinh mở nút bình, ngửi thử một chút, sau đó kinh ngạc nói: “Là cực phẩm...”

Hạ Nhân gật đầu: “Không sai, đan cực phẩm ta đã có rồi... hơn nữa, bằng hữu của ta cũng đã dùng mất một viên!”

“Bây giờ ngươi lại đưa cho ta hai viên thần đan này, tuy không thể nói là hoàn toàn vô giá trị, nhưng cũng chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi!”

“Được... ta tạm thời nhận lấy!” Hạ Nhân thu hai viên thần đan, nói: “Nhưng đây... cũng chỉ là thứ ngươi nợ ta trong giao dịch trước kia. Ban đầu ngươi nợ ta một viên, vì không giao đúng hạn nên viên còn lại này xem như tiền lãi!”

Từ Trường Sinh thở phào nhẹ nhõm, nói: “Không có!”

Hạ Nhân nói: “Nếu ngươi không có ý kiến, vậy ta coi như giao dịch giữa hai chúng ta năm đó đã hoàn tất!”

“Tuy nhiên...” Hạ Nhân đổi giọng, “giao dịch đã hoàn tất!”

“Nhưng nhân quả giữa ngươi và ta vẫn chưa kết thúc!”

“Ngươi hiểu ta đang nói gì không?”

“Hiểu!” Từ Trường Sinh nói: “Giao dịch đã hoàn tất, nhưng chuyện năm đó ta bày mưu chặn giết ngươi vẫn chưa kết thúc... Đứng trên lập trường của đạo hữu mà nói, ta vẫn còn nợ ngươi một mạng!”

“Thông minh!” Hạ Nhân cười khẽ.

Từ Trường Sinh nói: “Nhưng hôm nay ta đã đến đây thì không thể dùng mạng mình để giao dịch với ngươi, nếu không ta cũng chẳng đến!”

Hạ Nhân nói: “Đừng nói lời thừa nữa, lấy thành ý của ngươi ra đi!”

Từ Trường Sinh vung tay, lấy ra một đoàn bản nguyên đạo pháp ngũ phẩm.

Đoàn bản nguyên đạo pháp ấy mang màu xanh biếc, trong trẻo lơ lửng giữa hư không, tỏa ra ánh sáng kỳ diệu.

“Thái Hư đạo hữu... ta biết hiện giờ ngươi cần thứ này...” Từ Trường Sinh nói: “Vì vậy... ta đã sai người suốt đêm chạy đến Thần Quốc Thiên Âm, đổi được một ít mang về!”

“Hy vọng dùng vật này để hóa giải phần ân oán giữa chúng ta!”

Hạ Nhân nhìn chằm chằm bản nguyên Thiên Âm kia, cười lạnh: “Một đoàn bản nguyên ngũ phẩm mà mạng của ngươi chỉ đáng giá như vậy thôi sao?”

“Đương nhiên không phải!” Từ Trường Sinh vung tay, lại có chín đoàn bản nguyên ngũ phẩm được ném ra.

“Tổng cộng mười đoàn bản nguyên Thiên Âm ngũ phẩm!”

“Còn có một đoàn... bát phẩm...”

Tổng cộng mười tám đoàn bản nguyên được xếp ngay ngắn trước mặt Hạ Nhân.

Đôi mắt Hạ Nhân cũng hơi co lại: “Bát phẩm?”

Đây chính là bản nguyên đạo pháp cấp Thần Đế, vậy mà cũng có thể kiếm được.

Giá trị của thứ này quả thực không thể đo đếm.

Tốt, tốt lắm. Xem ra Từ Trường Sinh vì muốn giữ mạng cũng đã phải xuất huyết lớn rồi.

“Còn nữa!” Từ Trường Sinh lại lấy ra một miếng ngọc giản, nói: “Đây là một bộ công pháp về đạo Thiên Âm, phía sau còn kèm theo một môn thần thông!”

“Môn thần thông này chính là thứ đạo hữu muốn, tên là【Khúc Quảng Hàn Cực Đạo】... Tuy không có thuộc tính băng, nhưng nếu dùng thần khí thuộc tính băng để thổi奏, sẽ có thể kích phát ra sóng âm mang thuộc tính băng!”